

Seriositat, sisplau!

written by Pere Grau i Rovira | 5 de febrer de 2023

Em sap molt de greu i és molt trist, una vegada i una altra, haver d'escriure negativament sobre ERC. Què més voldria que poder entusiasmar-me amb el partit més antic de l'actual panorama polític. Però és difícil admetre una presa de pèl (així de clar) sense dir res en contra. Aquesta vegada després de llegir els punts principals del que havia dit Oriol Junqueras a la darrera assemblea del partit, ho veia i no m'ho creia. Sense un elevat grau d'intel·ligència que tothom li reconeix, Junqueras no seria ara la figura galió indiscutible d'ERC. Però les seves declaracions (que tant es contradiuen amb les que havia fet no fa pas gaires anys), al meu modest parer, no són més que un intent desesperat de justificar una actuació que com més va més errònia es veu i pitjors conseqüències porta. O un canvi negatiu de pensament portat per la seva estada a la presó

M'aturaré només en dos punts del que he llegit que va dir, per justificar la mal anomenada "taula de diàleg" amb el govern central. El primer és que el primer èxit havien estat les reformes del codi penal espanyol amb la desaparició del concepte de sedició. I el segon és que l'objectiu següent era un referèndum acordat i pactat a l'estil Montenegro, amb l'afegitó que cap altre partit havia presentat una alternativa a aquesta línia d'actuació.

Per tots els déus de l'Olimp! Tots els comentaristes seriosos estan d'acord que les reformes poden empitjorar molt la situació dels milers de perseguits i repressaliats, perquè obre les portes a interpretacions arbitràries de cada tribunal espanyol. Deixant a part que no era aquest l'objectiu primordial pel que ERC va rebre els vots dels seus electors. I si ho fos, usant una expressió popular, hauria fet un pa com unes hòsties.

I, sisplau, parlar d'aconseguir un nou referèndum pactat sense deixar clar quines possibilitats veu que a les Cortes de Madrid pugui haver-hi una majoria que ho aprovi, és com engegar bombolles de sabó a l'aire que duren uns segons i prou. Que a l'assemblea els membres estiguessin en majoria darrere d'ell, ho comprenc en el sentit del possible temor que sense Junqueras la davallada d'ERC podria ser de proporcions catastròfiques. Però això no treu res a l'absurditat d'esperar de Madrid coses que cada dia deneguen tots els partits espanyols, des de Sánchez que només vol parlar de coses "dins de la Constitució" fins a l'oposició que l'acusa de ser massa tou amb els catalans. La posició espanyola és absolutament clara i no deixa lloc a jocs verbals de prestidigitació explicant contes de la vora del foc, que fan venir ganes de cridar "seriositat, sisplau!".

Que els altres partits no tenen cap alternativa clara a la línia d'ERC és lúnica cosa certa. En un camí que precisament les mancances dels partits han convertit en més llarg i difícil, les alternatives factibles sembla que només poden venir de la coordinació entre la societat civil i l'exili. És un camí sense full de ruta clar i fàcil, que exigeix un alt grau de realisme i d'improvisació, i en el qual les peces de mica en mica hauran d'encaixar en un engranatge eficient en el benentès que comportarà molts sacrificis personals i col·lectius. Però almenys no serà un conte de fades.

I per acabar de reblar el clau, l'acord pressupostari en el qual ERC diu amén a totes les exigències del PSC i canvia totalment tots els paràmetres del Parlament i abandona el camp independentista (digui el que digui en els discursos dominicals) pot obrir la porta a un nou reagrupament de l'esquerra independentista que deixi ERC marginada en un racó de l'espectre polític, de no ser que torni a fer un regirament que ara no es veu per enlloc.

Trist. Molt trist!